

althans van het noorden uit, Waalhaven effectief beschermen – beschermen tegen herovering door infanteristen. Hij kon niet voorkomen dat het vliegveld door vèdragend geschut onder vuur genomen werd.

In Hillegersberg, vlak ten noorden van Rotterdam, bevond zich op de ochtend van die rode mei een afdeling 10-veld: drie batterijen van elk vier stukken 10 cm-veldgeschut die een dracht hadden van ca. zestien kilometer. In de loop van de ochtend werd één van die batterijen naar de Maas gestuurd, ten westen van de Boompjes, met de opdracht, Duitse doelen op en bij het Noordereiland onder vuur te nemen – een opdracht welke o.m. door de te korte afstand niet goed uitgevoerd kon worden. Die batterij ging in de middag haar granaten op Waalhaven richten; hetzelfde deden de beide andere batterijen, eerst van Hillegersberg uit, later van punten aan de noordkant van de Kralingse plas. Dat vuur was natuurlijk niet voorbereid: men kende de precieze afstand niet. Een van de batterijcommandanten had evenwel in een winkel een kaart van Rotterdam laten kopen en op die kaart had men de afstand gemeten.¹ Aanvankelijk kon men de uitwerking van het vuur niet waarnemen – tot een marine-officier aan de Maas, vermoedelijk ten behoeve van de batterij die ten westen van de Boompjes stond, in een kraan klom:

‘Wat hij van de uitwerking van het vuur zag, riep hij naar beneden en van daar uit belden zij naar een kroegje in de nabijheid van de batterij, vanwaar het bericht per ordonnans naar de batterij werd gebracht. Dat was in het begin hun waarneming. Later gebeurde het vanaf het tunnelgebouw² –

d.w.z. van de ventilatietoren af die op de noordelijke oever gebouwd was ten behoeve van de Maastunnel die nog in aanleg was. In totaal werden op die rode mei bijna zevenhonderd granaten in de richting van Waalhaven verschoten³ – evenwel met grote tussenpozen. Zij richtten veel schade aan, maar konden niet verhinderen dat de Duitsers het vliegveld bleven gebruiken.

’s Middags werkten Nederlandse infanteriepatrouilles zich samen met mariniers langzaam voorwaarts door de huizen langs de Boompjes. Uit het Maashotel dat bij de oprit naar de Willemsbrug lag (zie kaart V op pag. 23), werden de Duitsers verdreven; op die oprit hadden de Duitsers zich ingegraven; ze hadden er ook dekking gezocht achter trams en auto’s die ze ’s morgens aangehouden hadden. Van die oprit werden ze afgeschoten; in het viaduct eronder en in het gebouw van de Nationale Levensverzekeringmaatschappij dat tegenover de brug lag, konden zij zich handhaven. Bovendien werd het door de Nederlanders bezette Maashotel van het Noordereiland af

¹ Getuige J. D. Backer, *Eng.*, dl. I c, p. 369. ² A.v. ³ Nierstrasz: *Rotterdam*, p. 74.